

Ρόζερ, ὅστις, ἐπειδὴ ἐκήρυττε τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τον λαόν, κατεδιώκετο ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ τῆς ἐπαρχίας οἱρ Ριχάρδου Κράνδοκ. ὦμοῦ καὶ ἀνελευθέρου ἀνθρώπου, ὅστις ἐναντιοῦτο εἰς ὅτι καλὸν καὶ θρησκευτικόν. Ὁ Ρόζερ, ἂν καὶ ἤξευρεν ὅτι ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Κράνδοκ, δὲν ἔπαυε κηρύττων. διότι ἐπρωτίμα νὰ χάσῃ τὰ πάντα μᾶλλον παρὰ νὰ παραμελήσῃ τὸ ἱερόν του καθήκον. Ἐπὶ τέλους ὁ Κράνδοκ ἐνόησας ὅτι με τὰς ἀπειλὰς δὲν κατώρθωνε τίποτε, ἔστειλε καὶ συνέλαβε τὸν ἱεροκήρυκα καὶ τοὺς πιστοτέρους του φίλους καὶ τοὺς ἔφερεν εἰς τὸ μέγαρόν τε.

Ἐνῷ οἱ αἰχμάλωτοι ἐκάθηγτο εἰς ἓνα ἀντιθάλαμον, περιμένοντες ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν τὴν καταδίκην των, εἰσῆλθεν ἐκεῖ ἡ μικρὰ ἐγγονὴ τοῦ οἱρ Ριχάρδου, κοράσιον ἑξ ἑως ἑπτὰ ἐτῶν, καὶ τοὺς παρετήρει μὲ περιέργειαν. Ὁ Ρόζερ, ὅστις ἡγάπα πολὺ τὰ παιδιά, λαβὼν αὐτὴν ἐπὶ τῶν γονάτων του ἤρχισε νὰ συνομιλῇ μὲ αὐτὴν, ἐκεῖνη δὲ ἐνθαρρυνθεῖσα τὸν ἐρώτησε, Διατί ἤλθετε ἐδῶ;

«Ὁ πάππος σου μᾶς ἔφερεν ἐδῶ, κόρη μου,» ἀπεκρίθη ὁ καλὸς ἱερεὺς, «καὶ πιστεύω ὅτι σκοπεύει νὰ μᾶς στείλῃ ὅλους εἰς τὴν φυλακὴν!»

«Καὶ διατί; Τί ἐκάματε;»

«Τίποτε ἄλλο, εἰμὴ ὅτι ἐγὼ μὲν κηρύττω τὸ Εὐαγγέλιον, οἱ κύριοι οὗτοι δὲ ἔρχονται καί με ἀκούουν. Πιστεύω δὲ ὅτι τὴν στιγμήν αὐτὴν ὁ πάππος σου γράφει τὴν διαταγὴν τῆς φυλακίσεώς μας.»

Τὸ κοράσιον ἄμα ἤκουσε τοῦτο, ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὰ γόνατα τοῦ Ρόζερ καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ πάππου τῆς, φωνάζουσα:

«Παπποῦ, παπποῦ! Τί θὰ κάμῃς τὸν καλὸν γέροντα, ὁ ὁποῖος κáθηται ἀπ' ἔξω;»

«Αὐτὸ δὲν εἶναι ἰδική σου δουλειά,» ἀπεκρίθη ὁ σκληρὸς διοικητής -- «Κάμε μου τὴν χάριν νὰ με δείξῃς τὴν ῥάχιν σου!»

«Αὐτὸς μοῦ εἶπεν ὅτι θὰ τὸν στείλῃς εἰς τὴν φυλακὴν,» εἶπεν ἡ μικρὰ, χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ πάππου τῆς. «Ἄν τὸ κάμῃς ἤξευρε ὅτι ἐγὼ θὰ πέσω εἰς τὴν λίμνην νὰ πνιγῶ. Μ' ἀκούεις;»

Ὁ τρόπος τοῦ κορασίου ἦτο τόσο ἀποφασιστικός, ὥστε ὁ πάππος τῆς, ὅστις τὴν ἐλάτρευεν, ἐκλονίσθη. Ἐσχηκῶς, ἔλαβε τὸ ἐγγράφον εἰς τὴν μίαν χεῖρα καὶ τὴν ἐγγονὴν διὰ τῆς ἄλλης καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον.

«Εἶχον γράψῃ τὴν διαταγὴν τῆς φυλακίσεώς σας,» εἶπεν εἰς τὸν Ρόζερ καὶ τοὺς φίλους του. «Εἰσθε αἵ εἰμι νὰ ὑπάγητε εἰς τὴν φυλακὴν. Ἀλλὰ κατὰ παράκλησιν τῆς ἐγγονῆς μου σὰς ἀφίνω ἐλευθέρους!»

Ὁ Ρόζερ τότε πλησιάσας, ἔθεσε τὴν χεῖρά του ἐπὶ

τῆς κεφαλῆς τοῦ κορασίου, καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς ὕψωμένους πρὸς τὸν οὐρανὸν εἶπεν, «Ὁ Κύριος, τοῦ ὁποίου τὸ Εὐαγγέλιον ὑπερήσπισας σήμερον, νὰ σὲ εὐλογῇ εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν, εἰς τὸν θάνατον καὶ εἰς τὴν αἰωνιότητά!»

Ἡ δέησις τοῦ καλοῦ γέροντος εἰσηκούσθη πολλὰ ἔτη μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ. Ἡ ἐγγονὴ τοῦ Κράνδοκ ἐμεγάλωσεν, ἀμέριμνος περὶ θρησκείας, ἑωσοῦ μία ἀσθένεια τὴν ἔρριπεν εἰς τὴν κλίνην. Ὁ ἱατρός, τὸν ὁποῖον προσεκάλεσεν, ἦτο ἄνθρωπος εὐσεβής, παρατηρήσας, δ' ὅτι ἡ νέα ἐφαίνετο πλέον καταβεβλημένη παρ' ὅσον ἀπῆται ἡ ἀσθένεια, τὴν ἠρώτησε ἐμπιστευτικῶς, ἂν τὴν ἐτάραττεν ἄλλη τις αἰτία.

Αὕτη ἀπεκρίθη ὅτι εἶχε μεγίστην ψυχικὴν ταράχην, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τῆς εὕρῃ θεραπείαν, ἂν ἤδύνατο.

— «Γνωρίζω ἓν βιβλίον,» εἶπεν ὁ ἱατρός, «τὸ ὁποῖον δύναται νὰ σὲ ἀνακουφίσῃ.»

— «Ἀχ! ἱατρέ μου,» εἶπεν ἡ ἀσθενής. «Δὲν ὑπάρχει βιβλίον, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἀνέγνωσα, ἀλλ' ὅμως ἡ καρδιά μου μένει κενή. Ἀγόρασέ μου ἐν τούτοις τὸ βιβλίον τοῦτο καὶ θὰ τὸ ἀναγνώσω.»

Ὅταν ὁ ἱατρός τῆς ἔφερε τὸ Εὐαγγέλιον, ἐφάνη δλίγον δύσπιστος, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχε δώσει τὴν ὑπόσχεσίν τῆς, ἤρχισε νὰ τὸ ἀναγινώσκῃ μὲ προσοχὴν, δις τῆς ἡμέρας διὰ τῆς εὐλογίας δὲ τοῦ Θεοῦ ἔγινε μία ἀπὸ τὰς εὐσεβεστάτας καὶ πλέον φιλανθρώπους γυναικας τῆς Ἀγγλίας, δαπανήσασα τὴν περιουσίαν καὶ τὴν ζωὴν τῆς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν δμοίων τῆς.

ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ.

Τὶ ὠφελεῖ τὸν ἄνθρωπον, ἂν ἐπὶ γῆς ἐκλάμψῃ;
Ἐν μάρμαρον λευκώτατον, χρόν θὰ τὸν σκεπάσῃ.
Μηδὲν εἶναι ὁ ἄνθρωπος, μηδὲν ἡ δύναμίς του,
Μηδὲν ἡ φαντασία του, μηδὲν ἡ ὑπαρξίς του.
Μηδὲν τὸ κάλλος κ' ἡ ἰσχὺς, μηδὲν ἡ ωραιότης,
Τὰ πάντα ὅναρ καὶ σκιά· τὰ πάντα ματαιότητες!

«Ο ΠΑΤΗΡ ΜΑΣ.»

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

(ὑπὸ τῆς Δεσποίνης Χονδροπόδη.)

Ἐκαμνε ψῶχος δριμύϊ βραγδαία δὲ βροχὴ ἐπιπίτε ποτε εἰς τινα μεγάλην πόλιν τῆς Γαλλίας. ὥστε αἱ κεντρὶ κώτραι ὁδοί, αἱ ἄλλοτε πλήρεις πολυασχόλων ἀνθρώπων, ἦσαν σχεδὸν ἔρημοι· δὲν ἤκούετο δ' ἄλλο, εἰ μὴ ὁ κρότος ἀμάξης ἢ τὸ ταχὺ βῆμα διαβάτου, σπεύδοντος νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν του.

Οἱ ἔμποροι ἔσπευδον νὰ κλείσωσι τὰ καταστήματά των, διότι τί ἤδύναντο νὰ περιμένωσιν ἀπὸ τοιούτων